

gemiddelde Alp. Ik denk dat de meeste hulpmotorfietsers best zonder hulp omhoog zouden komen. Het zou meer moeite kosten dan nu, en ze zouden meer gaan hijgen. En als ze op de top stonden zouden ze denken 'zo, dat heb ik toch maar mooi geflikt' en heel tevreden taart gaan eten. Of bier drinken, ik was tenslotte in Duitsland.

Voor roeien geldt natuurlijk hetzelfde. Ook als je langzaam roeit kun je daar best mee van worden, maar dat wil niet zeggen dat je niet harder kunt. En als je dat dan een keer doet, dan zit je daarna zo intens tevreden aan de thee. Helaas wel zonder die grote stukken lekkere taart. Daar kan RIC nog iets van het Zwarte Woud leren.

Met wherry's naar Kanis & Meiland

Hilde Pach

Veel mensen worden lid van RIC omdat ze het leuk vinden om deel te nemen aan toertochten. Maar dat gaat zomaar niet. Als je nog geen bevoegdheid hebt, moet je eerst instructie volgen. Dat betekent een of twee keer per week een stukje over de Amstel of een belendend water varen, leren sturen, brugpijlers ontwijken, manoeuvreren tussen andere boten, de juiste commando's geven en opvolgen en vooral aanleggen, veel aanleggen, in de haven van RIC en bij andere roeiclubs die zo vriendelijk zijn om andermans cursisten herhaaldelijk hun vloten te laten

maltraiteren. Er is niets mis met instructie; je bent lekker buiten op het water, je ziet meerkoeten en jonge zwaantjes, je leert medecursisten kennen en – als je op wat latere leeftijd begint – je voelt je weer jong en leergierig (en onhandig). Niettemin, als je voor de zoveelste keer met de boeg tegen een aanlegsteiger bent geknald of als je boot buiten bereik van een vlot de haven binnen komt dobberen, vraag je je wel eens af of dat idyllische beeld van toertochten over de Linge of zelfs de Moezel ooit werkelijkheid zal worden. Gelukkig bezit RIC een toercommissie die hier oog voor heeft. Toen Charlotte Wegewijs, die zelf net haar bevoegdheid had gehaald, toetrad tot de commissie, was het eerste wat ze zei: we zouden ook eens een tocht voor beginners moeten organiseren. En dat werd de KNSM-tocht, die op zaterdag 21 september plaatsvond. Deze tocht was al eens eerder gehouden, maar dit jaar was hij uitsluitend bedoeld voor beginners, die nog geen of net wel een bevoegdheid hadden.

Geen wedstrijd

Het is toevallig schitterend weer op de een-na-laatste zaterdag van september, als we met twaalf mensen vertrekken (acht deelnemers en vier toercommissieleden) in drie wherry's. Per boot twee deelnemers aan de riemen, één deelnemer en een toercommissielid op het stuurbankje. Onderweg kunnen we wisselen. Het vertrek gaat niet zonder slag of stoot. Met drie buikige wherry's is de haven al bijna vol, zeker als er ook nog allerlei jeugd tussendoor krioelt. Toch weten we allemaal veilig de haven uit te geraken. Het wordt al snel duidelijk dat kracht of snelheid van de deelnemers niet het belangrijkste criterium is geweest bij de verdeling over de boten, want onze boot blijft enigszins achter. En met zo'n wherry ga je toch al niet zo hard. Maar goed, het is geen wedstrijd. Het parcours is vrij eenvoudig: over de

Foto's: Greg Maksa

Amstel richting centrum, na de Torontobrug rechtsaf over de Singelgracht langs de Mauritskade, en via het Oostelijk Havengebied naar ons lunchadres, Kanis & Meiland.

Open water

Het grappige is dat ik vrijwel het gehele parcours al vele malen eerder heb aangedaan, op de fiets of hardlopend, maar het blijkt toch een heel verschil of je over een brug gaat of eronderdoor. En vanaf de wal realiseer je je meestal ook niet dat de meeste Amsterdamse vaarwegen omzoomd worden door geparkeerde sloepen en motorbootjes. Waarvan een enkele ook nog wel eens wil besluiten uit te parkeren terwijl jij er net langs roeit. En omdat het misschien wel het laatste warme weekend van het jaar is, zijn alle sloepjes, drijvende terrassen en andere pleziervaartuigen ook weer present, dus het is lekker druk op het water. Maar al met al is het toch vooral genieten.

In de Entrepothaven tussen de Borneokade en de Zeeburgerkade krijg je een beetje het gevoel dat je buiten de stad bent, hoewel de voormalige vrachtschepen aan de Borneokade wel degelijk Amsterdamse woningen zijn. Als we het Borneoeiland ronden, met onzichtbaar onder ons de Piet-Heintunnel en het IJ letterlijk voor de boeg, lijkt het zelfs wel alsof we op open water roeien, zeker als we tegemoet gevaren worden door een zeilboot. Maar dan slaan we af en zien we in het haventje aan de Levantkade al twee net aangemeerde wherry's liggen. Met enige moeite wurmen wij ons er ook nog tussen. Al met al hebben we ruim zeven kilometer gevaren. Klinkt niet indrukwekkend, maar het voelt toch als een hele prestatie.

Pythagoras

Bij Kanis & Meiland staat al een lange tafel klaar, gewoon buiten in de zon. De lunch is voortreffelijk, en dan gaat het weer op RIC aan. Bij het vertrek weet onze boot zich vast te klemmen tussen de wal en de loodrecht daarop staande aanlegsteiger, als de schuine zijde van een rechthoekige driehoek waarop Pythagoras trots geweest zou zijn. Met wat duwen en trekken weten we ons uit onze benarde positie te bevrijden.

Terug neemt niet iedereen dezelfde route. Wij varen achter Artis langs, waar we in de boot van plaats wisselen – een hele prestatie, vinden we zelf – en dan belanden we via de Nieuwe Achtergracht en – altijd leuk – de Onbekendegracht en de Nieuwe Prinsengracht bij de Amstelsluis, vanwaar het nog best een eindje varen is naar RIC. Ook daar arriveren we weer als laatsten, een beetje moe en heel voldaan, niet zozeer vanwege onze eigen vaarkunst, maar vanwege het geweldige initiatief, de inzet en de organisatie van de toercommissie, onze begeleiders Trudi, Fred en Jacqueline en in het bijzonder Charlotte.

